

mig ganske klar. Han fandt egentlig ikke noget Galt i mit Vædringsforslag og kunde egentlig heller ikke sige Andet imod det, end at det var noget uforrett; men, sagde han, dersom den høitærede Minister ikke har Noget mod Vædringsforslaget, saa skal Udvalget til 3die Behandling gjøre de fornødne Rettelser. Det er nu rart nok, dersom Meningen skulde være den: Vi anmode Thinget om at forkaste Vædringsforslaget, saa skulle vi selv foreslaa Rettelsen til 3die Behandling; men det vilde dog ikke være fuldt saa tilfredsstillende for mig, som hvis Vædringsforslaget bliver vedtaget.

Ordføreren: Forsaavidt det ærede Medlem foreslog at redigere Begyndelsen af § 3 saaledes: „Intet Fartøi, hvorved i denne Lov forstaas baade Skib og Vaad“, kan jeg aldeles ikke være med dertil. Vi vilde aldeles Intet have vundet derved, iverimod vilde vi staa i den samme Uvisshed, som Udvalget har søgt fjernet. Man vilde nemlig da have en Definition paa „Fartøi“ men ikke paa „Skib“ paa de mange Steder rundt om i Loven, hvor der nævnes alene Skib, skjøndt derved menes Fartøi, altsaa baade Skib og Vaad f. Ex. i § 14, i § 20, og adskillige andre Paragrafer. Hvad iøvrigt angaar det ærede Medlems Vædringsforslag, skjælnede jeg ligesom han mellem den formelle og den reelle Affattelse. Hvad angik det formelle Spørgsmaal, henstillede jeg det ganske til Thinget at vælge mellem Regjeringens Forslag med de Vædringer, Udvalget har foreslaet, og det ærede Medlems Forslag. Hvad angaar den reelle Forbedring, som skulde følge af, at de Ord „udenfor de Stæder, hvor Toldopsyn er ansat“ udgaa, bemærkede jeg, at jeg for mit Vedkommende ikke havde Noget at indvende imod Forandringen, og jeg henstillede til den høitærede Justitsminister at udtale sig om dette Punkt. Det har han ikke gjort direkte, men han har gjort det indirekte ved at udtale, at han ikke havde Noget at indvende mod det ærede Medlems Forslag. Deraf følger altsaa, at han ikke har Noget imod, at disse Ord udgaa. Jeg tror, at de i Virkeligheden meget godt kunne udgaa. Jeg tror endog, saa, at det vil være en Binding for Paragrafen, at de udgaa. Dersom derfor Thinget maatte vedtage Forslaget ved denne Behandling saaledes, som det foreligger fra Udvalgets Side, vil jeg stille et Vædringsforslag til 3die Behandling om, at disse Ord gaa ud. Jeg antager, at de øvrige Medlemmer af Udvalget ville være enige heri. Vælger Thinget det ærede Medlems Forslag, saa falder jo dette Realitetsspørgsmaal bort. — Forsaavidt det ærede Medlem fra Horsens (Jessen) mente, at det vilde være hensigtsmæssigt, at der til § 9 blev føjet nogle Bemærkninger om, hvilke Syge man var pligtig til at modtage, tror jeg ikke, at der er nogen Nødvendighed derfor. Det Fornødne fremgaar vistnok med fuldstændig Til-

stræffelighed af § 16 og § 24 sammenholdte. Af § 16 fremgaar, at der skal modtages Kolera-sygge og andre Syge, naturligvis med den Begrænsning, saafremt der er Plads. Omvendt maa der efter § 24 ikke modtages Pestsyge; thi efter § 24 skal til Kvarantæneanlaget henvises Kvarantænepligtige Fartøier, i hvilke der paa Rejser har været eller efter Ankomsten findes Personer, angrebne af Pest, eller Sig af saadanne. Disse Fartøier skulle altsaa vises til Kvarantæneanstalten. Saa er der endelig det Tilfælde tilbage, at Skibet kunde komme fra et Sted, der er erklæret for pestmittet, men at det har en Syg ombord, som aabenbart ikke er pestsyg, men lider af en anden udpræget Sygdom, og for hvem det kunde have Interesse at komme i Land. Her møder det Spørgsmaal: kan han komme i Land? Det kan da atter være Tilfældet, at Skibet, skjøndt det ikke har Pestsyge ombord, har Varer ombord, hvis Indførelse er forbuden. Skibet skal da efter § 24 henvises til Kvarantæneanstalten. Er der endelig ikke Pestsyge ombord og heller ikke forbudne Varer, kommer Bestemmelsen i § 21 til Anvendelse, at Ingen maa komme i Land, førend Kvarantænekommissionen har meddelt Tilladelse dertil. Lægen vil i saa Fald gaa ombord, og det vil efter Sagens samtlige Omstændigheder blive at afgjøre, om der er nogensomhelst Grund til at mistænke Skibet. Er der det, vil den Syge naturligvis ikke komme i Land; i modsat Fald vil han komme i Land ligesom de Andre. Jeg tror saaledes ikke, at det vil være nødvendigt at føie en Bestemmelse til § 9.

Jessen: Jeg vil blot sige, at man meget let kan gjøre saadant Noget klart ved Udtalelser om, hvorledes det skal forholdes; men et Andet er, naar Kollisionstilfældet indtræder, saa at afgjøre, saaledes at der ikke indtræder Strid mellem de almindelige menneskelige Følelser og Hensynet til Samfundets Betyggelse. Det vil vist den ærede Ordfører ikke negte.

Carstensen: I Anledning af de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Ogenbøll), skal jeg udtale, at jeg stemmer for hans Forslag i Vaad om, at han vil tage Konsekvensen fuldt ud og stille Vædringsforslag om, at der skal indsettes „Fartøi“ overalt, hvor der staar „Skib“ i Loven, naar dette Ord Skib kan føie til Misforstaaelse. Det kan synes en temmelig ligegyldig Sag for de Herrer her, enten der staar Fartøi eller Skib, men man maa huske paa de mange Menneker, der skulle tumle med denne Lov, og huske, hvem det er, der skal have at gjøre med den. Uge over for dem har man en Forpligtelse til at bruge Udtryk, som de ere vante til, og Ordet Fartøi forstaa de i forskjellige Forstand, medens de kun forstaa Ordet Skib paa een Maade.